

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/9/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3815010580
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3815010580.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Kováča a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Ondreja Samaša, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. marca 2016 prejednal odvolanie obžalovaného

C. R.

nar. XX.X.XXXX v L., okr. J., trvale bytom S., Y. XXX/XX, okr. J. ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/173/2015 zo dňa 12.9.2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e s a v napadnutom rozsudku výrok o náhrade škody.

Podľa § 329 Tr. por. sa poškodený V. T., nar. XX.X.XXXX, bytom S., S. č. XXX/XX o d k a z u j e s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Výroky o vine a treste zostávajú týmto zrušením nedotknuté.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 1T/173/2015 zo dňa 12.9.2016 bol obžalovaný C. R. uznaný vinným z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pretože dňa 20. septembra 2014 v čase okolo 23.30 hodiny v obci S. na námestí R. pri vstupnej bráne na terase J. R. J. po predchádzajúcom slovnom konflikte s poškodeným V. T. ho fyzicky napadol a to tým spôsobom, že rukou zovretou v päst' ho udrel do ľavej oblasti tváre, následne čoho vznikol medzi nimi vzájomný fyzický konflikt, ktorý pokračoval až kým ich neoddelili od seba miestni návštevníci pohostinstva, čím spôsobil poškodenému V. T. zlomeninu nosa, pomliaždenie a podkožný výron ľavej strany koreňa nosa a drobné odštiepenie skloviny ľavého horného rezáka, pričom toto zranenie si vyžiadalo dobu liečenia v trvaní 18 dní počas ktorého bol poškodenému sťažený obvyklý spôsob života.

Bol za to odsúdený podľa § 364 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák. k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť poškodenému V. T., nar. XX.X.XXXX, bytom S., S. č. XXX/XX škodu vo výške 742.

Rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, pretože ho odvolaním napadol obžalovaný. Svoje odvolanie zdôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch uviedol, že svedkov, ktorí vypovedali v jeho prospech, že poškodený napadol jeho, a že on poškodenému nespôsobil zranenia, súd označil za svedkov, ktorých výpovede považuje za účelové v snahe mu pomôcť. Popiera, že by sa dopustil

trestnej činnosti, ako je uvedené v rozsudku. Poškodeného nemal dôvod udrieť. Jeho otec C. R. st. vylúčil, že ako prvý napadol T. čo potvrdili aj J. F. st. a J. F. ml. X. zranenia poškodenému nespôsobil obžalovaný. Z dokazovania vyplynulo, že konflikt sa stal, ale je pochybnosť, či tak, ako je to v rozsudku uvedené. Existuje pochybnosť o tom, kto ako prvý koho napadol a kto spôsobil poškodenému zranenia, ktoré mu narušili obvyklý spôsob jeho života na viac ako 7 dní. K záveru o vine musia byť vykonané také dôkazy, ktoré spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti skutku, usvedčujú obžalovaného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru. Namieťa aj priznanie škody poškodenému vo výške 742 Eur. Výrok považuje za nezákonný, keď zranenia poškodeného spôsobil otec obžalovaného C. R. st., ktorý obžalovaného bránil. Preto mal byť poškodený odkázaný s nárokom na náhradu škody na civilné sporové konanie. Aj s poukazom na skutočnosť, že si nárok neuplatnil riadne a včas, ale až na hlavnom pojednávaní, čo je v rozpore s § 46 ods.3 Tr. por. Navrhuje preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo všetkých jeho výrokoch a aby vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní poukázala na správnosť postupu súdu prvého stupňa pri rozhodnutí, a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajca obžalovaného navrhol odvolaniu vyhovieť.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por., a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku. Podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania vykonal verejné zasadnutie a postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo.

Uvedeným postupom zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné len ohľadom výroku o náhrade škody. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

K námietke obžalovaného ohľadom viny k výpovediam svedkov je predovšetkým potrebné uviesť, že priami svedkovia skutku, spolu s poškodeným T. ktorý popísal napadnutie obžalovaným, toto jeho napadnutie aj videli, a zhodne ako poškodený popísali. Jednalo sa o svedkyňu A. Y. O., ktorá jednoznačne uviedla, že videla, ako sa obžalovaný rozbehol, a ako prvý napadol poškodeného tak, že ho udrel päťou do tváre, následkom tohto úderu T. spadol na zem. R. J. Y. videl, ako obžalovaný udrel päťou poškodeného T. do tváre, a spadli na zem. Obžalovaného usvedčuje aj svedkyňa G. P., ktorá uviedla, že obžalovaný s poškodeným sa bili. Nepriamym svedectvom je výpoveď svedka Y. O., ktorý uviedol, že poškodený T. mu povedal, že ho napadol obžalovaný, pritom T. tiekla krv. Výpovede týchto priamych aj nepriamych svedkov sú podporené znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctva H. Z. L., ktorý popísal zranenia poškodeného T. a uviedol, že tieto vznikli úderom päťou, nemohli vzniknúť kopnutím. Z uvedeného je teda zrejmé, že zranenia uvedené vo výrokovej časti rozsudku poškodenému spôsobil práve obžalovaný. Usvedčujú ho nielen svedecké výpovede svedkov priamych a nepriamych, ale aj lekárske správy na zranenia poškodeného, či znalecký posudok vypracovaný znalcom. V tomto sa odvolací súd plne stotožnil s dokazovaním vykonaným prvostupňovým súdom a závermi, ktoré z dokazovania súd vyvodil. Dôkazy aj podľa odvolacieho súdu dávali tak jednotlivo, ako aj v súhrne ucelenú, logickú a ničím nenarušenú reťaz dôkazov, smerujúcu k jedinému záveru a tým je uznanie viny obžalovaného.

Tvrdenie obžalovaného, že nemal dôvod poškodeného napadnúť je vyvrátené jeho samotnou výpoveďou, v ktorej uviedol, že poškodený mal na neho nevhodné poznámky. Z čoho je zrejmý ich slovný konflikt pred skutkom. To, že obžalovaný a jeho spoločníci sa v pohostinstve správali konfliktne dokresľuje aj výpoveď Y. O., ako majiteľa pohostinstva, ktorý ich ešte pre slovný konflikt s inými osobami ako s poškodeným pred skutkom poslal z pohostinstva preč.

Ohľadom obžalovaným namietanej svedeckej výpovede jeho otca C. R. st. odvolací súd uvádza, že je možné skonštatovať rozpory v ich výpovediach navzájom, čo značne oslabuje vierohodnosť svedeckej výpovede otca obžalovaného. Kým obžalovaný tvrdí, že jeho otec nevylúčil, že on sám napadol poškodeného a spôsobil poškodenému najzávažnejšie zranenia. R. C. R. st. uvádza, že zranenia poškodenému on nespôsobil, a ani nevie, kto by to mohol urobiť. Nielenže teda výpovede obžalovaného nekorešpondujú s výpoveďou jeho otca, ale výpovede C. R. st. a svedkov Kolesnáčových /ktorými

argumentoval obžalovaný/, nie sú v súlade ani s ďalšími dôkazmi, či už výpoveďami ostatných priamych alebo nepriamych svedkov trestného činu, resp. znaleckým dokazovaním. Preto správne prvostupňový súd skonštatoval účelovosť tvrdení otca obžalovaného C. R. st., či svedkov J. F. ml. a J. F. st.

Rovnako v súvislosti s uložením trestu odňatia slobody obžalovanému súd nezistil žiadne pochybenie prvostupňového súdu. Správne mu boli priznané dve priťažujúce okolnosti a v zmysle § 38 ods.4 Tr.zák. následne vymeraný úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v sadzbe 1 rok až 3 roky , keďže sa skutku dopustil v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia za iný trestný čin. Navyše bol viackrát postihnutý pre priestupky rôzneho druhu, z čoho nemožno vyvodiť záver o vedení riadneho života. Je teda zrejmé, že podmienečný trest odňatia slobody mu v minulosti uložený nemal na neho žiaden prevýchovný efekt, a neodradil ho od ďalšej trestnej činnosti. V tomto kontexte sa prvostupňovým súdom mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 16 mesiacov, teda v blízkosti dolnej hranice trestnej sadzby, javil odvolaciemu súdu skôr ako mierny, s poukazom na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného, ktorý je osobou napriek mladému veku 9-krát súdne trestanou, a to za rôznorodú, aj násilnú trestnú činnosť. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný nebol doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody aj jeho následné zaradenie do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia súdom prvého stupňa, bolo v zmysle ustanovení Trestného zákona.

K obžalovaným napadnutému výroku o priznaní nároku na náhradu škody je potrebné uviesť, že poškodený v prípravnom konaní nárok na náhradu škody neuplatňoval. K oboznámeniu s výsledkami vyšetrovania sa nedostavil. Nárok na náhradu škody si uplatnil až v súdnom konaní, teda v rozpore s ustanovením § 46 ods. 3 Tr. por. Preto správne nemalo byť o jeho nároku súdom prvého stupňa vôbec rozhodované, pretože k uplatneniu nároku nedošlo riadne a včas. Odvolací súd preto výrok o náhrade škody zrušil, musel však rozhodnúť o odkázaní poškodeného s uplatnením nároku na náhradu škody na civilný proces, pretože takáto povinnosť odvolaciemu súdu vyplýva z ustanovenia § 329 Tr. por.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiaden ďalší opravný prostriedok.